

JÉKELY ZOLTÁN

Egy megtalált verstöredékre

*Találgatom, mi is hagyatta abba,
mily léhaság, vagy bosszúság —
De hasztalan! Örök titok marad,
hogy negyven év előtt mi vágta ketté
a fonalat.*

Akárhogysis: lelkemből egy darab!

*Lebegjen hát l á b a t l a n u l tovább
hiszen kísértet,
mely napvilágot nem láthat soha,
s legalább én, könnyelmű gyilkosa,
hajtsak előtte térdet.*

Két részvétnyilvánítás

1

*Élünk — s nem minden ível Odaátra —
Csak kínjainkat érezzük öröknek:
Vigasztaló istenre nem találva —
Az Androméda-ködön túl köröznek.*

2

*Ki fájdalommal szült, szegény Anyád
Mehalt egy zordon tavaszi napon —
De higgy, remélj! Árva költő-fiát
Újból-szüli a fájdalom!*

Vesztőhely, a Világ Végén

— Az álom az áldozat kilétét nem árulta el —

*A világ végén állt a tönk.
Egy kéz rányomta fejét.
Félhold bárd villant odafönt —
Örökre csend lett és sötét.*

Éjfélkor egy fehér ház előtt

N. A. emlékére

*Egy jótevőm nagyúr korában
itt várta nőit hajdanában.
Ragyog a ház az éjszakában —
Ő alszik rég a föld porában.*

Epigrammák

1. AZ ABSZOLÚT KÖLTŐ

*Halld! A kabóca-rovar konokul re-re-rézik az ágon
édes hangja hegyet-völgyet echózva betölt.
Egyetlen raggá zsugorítva az emberi nyelvet:
Ismert költőnk lesz, tíz-húsz év sem telik.
Csendben, okulva figyelj: ez az abszolút antipoézis!
Iskolapéldául kell-e különb, Adolár?*

2. EGY MÉLTATLAN HENCEGŐRE

*„Őseimet hajdan mind egyvégtébe temetve,
Most körülérhetnék kétszer a Föld kerekét!”
— Mondhatná ugyanezt joggal a bantu kanász is!
Hosszú családfáddal, Alfonz, miért dicsekedsz?*

3. AKI ELLOVAGOLTA MAGÁT

*Bármilyen kemény ülepű fullajtár volt az ebadta,
Túlhuppant a lován, s végre kitörte nyakát!*